

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 3077

гр. София, 22.11.2021 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 4-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в закрито заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Нели Куцкова

Членове: Яна Вълдобрева
Мария Яначкова

като разгледа докладваното от Яна Вълдобрева Въззивно частно гражданско дело № 20211000503417 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 274 ГПК.

Образувано е по частна жалба на К.Ю. Н., чрез пълномощника адв. Й.Д., против определение № 90 от 01.10.2021г., постановено по т.дело № 119/2021г. на Врачанския окръжен съд, с което, на основание чл. 129, ал.3 ГПК, е върната исковата молба с вх. № 1467 от 17.08.2020г. на К. Н., с която против ЗД „Бул Инс” АД е предявен иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер 26 000 лева, ведно със законната лихва, считано от 22.03.2021г. до окончателното плащане и е прекратено производството по делото.

Частният жалбоподател смята, че определението е неправилно и незаконосъобразно и иска отмяната му. Твърди, че разпоредбата на чл. 83, ал.1, т.4 ГПК не въвежда изискване за пълна идентичност между лицето, което предявява иска и пострадалото лице, за чийто съставомерни вреди е наложено наказанието, тъй като са много случаите, в които от едно деяние са пострадали множество лица, но съставомерни са вредите само на едно от тях. Поддържа, че в конкретния случай с деянието си Й. Й. е причинил вреди, както на Н. Х., така и на К. Н. и Ю. Й., но според РС-Бяла Слатина, единствено вредите, причинени на Н. Х. са съставомерни по смисъла на НК, а и единствено за тях е повдигнато обвинение на дееца. В тази връзка сочи, че единственото условие, предвидено в разпоредбата на чл. 83, ал.1, т.4 ГПК е вредите, за които е предявен искът да произтичат от деянието, за което е постановена влязла в сила присъда. В частната жалба се сочи, че независимо от факта, че Й. Й. не е осъден за причиняване на телесни увреждания на К. Н., поради обстоятелството, че твърдените вреди произтичат от същото деяние, за което Й. е признат за виновен и за извършването на което ме у наложено наказание, то са налице предпоставките, Н. да бъде освободена от заплащането на държавна такса в производството.

Софийският апелативен съд, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, намира за установено следното:

Първоинстанционният окръжен съд е бил сезиран с искова молба от К.Ю. Н.,

с която против ЗД Бул Инс АД са предявени иски с правно основание чл. 432 КЗ и чл. 86 ЗЗД за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер 26 000 лева, ведно със законната лихва считано от 22.03.2021г., причинени при ПТП на 10.02.2021г.

В исковата молба се твърди, че на 10.02.2021г., около 21 часа в гр.Бяла Слатина е настъпило ПТП с участието на л.а. Мерцедес 320 с рег. № *****, управляван от Й. Й. И. и л.а. Опел Корса с рег. № *****, управляван от К. Н., вследствие на което на последната са причинени телесни увреди. Твърди се, че виновен за настъпването на инцидента е водачът Й., като това било установено и със споразумение, одобрено с протоколно определение от 12.07.2021г. на РС-Бяла Слатина. Твърди, че към датата на ПТП за л.а. Мерцедес е имало валидно сключена застраховка ГО с ответното застрахователно дружество, поради което пострадалата сезирала същото на 18.03.2021г. с искане да ѝ бъде платено обезщетение за неимуществени вреди. Сочи се, че на 22.03.2021г. застрахователят отказал плащане на обезщетение. Ищцата е направила искане, на основание чл. 83, ал.1, т.4 ГПК, да бъде освободена от заплащане на ДТ, тъй като претендираното обезщетение е за вреди от непозволено увреждане, за което е налице влязла в сила присъда.

Към исковата молба са приложени писмени доказателства, в това число и протокол № 22/12.07.2021г. по нохд № 291/2021г. на РС-Бяла Слатина, 3 наказателен състав, от който е видно, че съдът е одобрил постигнатото между Й. Й. И. и РП-Враца, ТО-Бяла Слатина споразумение по чл. 381 НК, с което Й. Й. И. е признат за виновен в това, че на 10.02.2021г. в гр. Бяла Слатина, при управление на л.а. Мерцедес 320 с рег. № ***** ТА, нарушил правилата за движение по пътищата-чл.5, ал.1, т.1 ЗДвП-управлявайки автомобила с концентрация на алкохол в кръвта 2,12 промила; чл. 21 ЗДвП и чл. 73 ППЗДвП, чл. 20, ал.1 ЗДвП, чл. 25 ЗДвП, като причинил ПТП с л.а. Опел Корса с рег. № *****, тъй като не осигурил необходимата дистанция между двата автомобила, при предприемането на маневра заобикаляне, и по непредпазливост причинил средна телесна повреда на Н. А. Х..

С разпореждане № 60 от 20.08.2021г. съставът на ОС-Враца е оставил исковата молба без движение и е указал на ищцата, в седмичен срок от съобщението да представи доказателства за платена ДТ в размер 1 040 лева. Съдът е посочил, че с оглед обстоятелството, че в одобреното от съда споразумение водачът Й. е признат за виновен за причиняване на телесни увреждания на друго лице, а не на ищцата, в случая не следва да намери приложение разпоредбата на чл. 83, ал.1, т.4 ГПК. Съдът е предупредил страната за неблагоприятните последици от неизпълнение на дадените указания

Съобщението за това разпореждане е връчено на колега на процесуалния представител на Н., на 13.09.2021г.

С атакуваното определение, след като е констатирал, че дадените указания не са изпълнени в предоставения срок, първоинстанционният съд е върнал исковата молба, поради неотстраняване нередовностите на същата и е прекратил производството по делото.

Частната жалба против това определение е подадена в срок от надлежна страна, против подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима и САС дължи разглеждането ѝ по същество.

От заплащане на такса по силата на чл.83, ал.1, т.4 от ГПК са освободени ишците по искове за вреди от непозволено увреждане от престъпление, установено с влязла в сила присъда.

Въззивният съд споделя становището на първоинстанционния съд, че в случая не са налице предпоставките за освобождаване на ищцата от заплащане на ДТ, на соченото основание. Съдът прави този извод, съобразявайки обстоятелството, че престъплението, установено с влязлото в сила споразумение (ползващо се с последиците на присъда) срещу виновния водач Й., не включва в състава си причинени на ищцата вреди. След като със споразумението водачът е признат за виновен в извършване на престъпление, изразяващо се в нарушаване на установени в ЗДвП правила за движение и причиняване по непредпазливост на средна телесна повреда на трето лице, различно от ищцата, то последната не би могла да се ползва от привилегиите на чл.83, ал.1, т.4 от ГПК и на общо основание дължи държавна такса за разглеждане на предявените искове, макар твърдените вреди да произтичат от същото събитие.

Съставът на САС е на мнение, че ищцата би била освободена от заплащане на такса по смисъла на чл. 83, ал.1, т.4 ГПК, ако вредите, по повод на които претендира обезщетение с предявения в производството по т.дело № 119/2021г. по описа на ОС –Враца иск, са елемент от фактическия състав на престъплението, установено с влязлото в сила споразумение срещу виновния водач Й.. И тъй като в случая, както вече се отбеляза водачът Й. не се е признал за виновен в извършване на престъпление, от което да са произлезли съставомерни вреди за ищцата, а за престъпление, с което са причинени вреди на трето лице, различно от нея, САС намира, че разпоредбата на чл. 83, ал.1, т.4 ГПК не следва да намери приложение. Този извод не се променя от обстоятелството, че обвинението е повдигнато за причиняване на телесна повреда на повече от едно лице и от това, че ищцата е посочена в протокола за ПТП, като пострадало лице, доколкото разпоредбата на чл. 83, ал.1, т.4 ГПК е категорична, че такси не се дължат от ищеца, по искове за вреди от непозволено увреждане от престъпление, за което има влязла в сила присъда. Както е отбелязал и състава на Врачанския окръжен съд, в случая, от значение е, че престъплението от което ищцата претендира да са произлезли и за нея вреди, е по чл. 343, ал.3, б. „а”, предл. 2 във вр. с чл. 343, ал.1, б. „б” НК, тоест в състава на престъплението е включено като елемент причиняването на тежка или средна телесна повреда, което предполага конкретно лице, което я е претърпяло.

Изводите на въззивната инстанция съвпадат с изводите на първоинстанционния съд, поради което атакуваното определение следва да бъде потвърдено.

Така мотивиран, Софийският апелативен съд, 4 състав

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 90 от 01.10.2021г., постановено по т.дело № 119/2021г. на Врачанския окръжен съд.

Определението подлежи на обжалване пред ВКС с частна жалба в едноседмичен срок от съобщението при наличие на предпоставките на чл.280, ал.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____